

A váci Mária-névnapi búcsú Hétkápolna búcsúja a huszadik század elején

Legkedvesebb helyünk mindig csak a Hétkápolna maradt.

A Mária-névnapi búcsún pedig melyik fiatalember, leány ne ment volna le a Hétkápolnához? Sokan azon reményben, hogy szerelmi vásárt is köthessenek.

Magam előtt látom még az istenfélő egyes vidéki búcsúsok érkezését, midőn minden egyes kápolnácska előtt szent zászlajukat meghajtják, letérdelnek (*letérgyepülnek*, mondja a váci nép, a mint gyónni helyett

gyovonni

mond) és elrebegik a Miatyánkot. Este aztán az egyes falvak kis csoportjai külön-külön helyezkednek le a fűbe és gyertyafény mellett énekelnek kántorjuk előmondása után.

Egyik-egyik a csoportból menekül, miután hajnalban vissza kell térni a nagy, távoli faluba, búcsúfia nélkül pedig haza nem térhet. Ott járnak a vevők hosszú sorokban álló, lámpákkal kivilágított sátrak között. Mézeskalácsos, olvasó s imakönyvek, szent tárgyak, még bor és sör is kerül eladásra. Szándékosan hagytuk utoljára clou-nak szent énekek ponyvakereskedőit. Hogy az áru kelendőbb legyen, a szöveghez mindjárt a dallamát is elénekelik. A falusi nép nem az esetlegesen magvas szöveg után indul. A fő: szép-e a dallam, fülbemászó-e az előadó éneke, jól cseng-e a hangja. A kereskedők ezért is tartják a jobb hangú kisegítőket. Ez időben történt, midőn az énekes könyvkereskedő éppen a versek refrainjét énekli: »... *Boldogságos szűz Mária!*« amidőn a falusi vevő

kérdi, hogy mennyit kér a néhány oldalos füzetecskéért? Mire a kereskedő, nehogy a tónusból kiessék, tovább énekelve feleli:

»Csak két krajcár az ára.«

Átvette az oda tartott tenyerébe a pénzt, a könyvecskét a vevő a kezébe veszi és belőle nézi a verset és a kereskedő énekét kísérgeti dúdolgatva, nehogy a nótát elfelejtse, ott is marad egy ideig, hogy a dallam a fülébe fészkelje magát.

Nehogy azonban akaratlanul valakit vallásos érzületében megsértsek!

Szombat délelőtt már szállingóznak városunkba a Hétkápolnai Mária templom felé. Délután s este felé, sőt éjfélkor is még sűrűbb az egyes falvak zarándok búcsújai, kik mintegy küldöttségileg jönnek az egész falu nevében. Ma több a búcsús itt, mint a keresztjáró hetekben, a májusi esői kőrő processzió. Vasárnap reggel jönnek kocsikon, vonatokkal, dereglyéken túl a dunaia. Úri nép nem jön gyalog, az illetéknép nyilvánuló ájtatosságot a parasztságra bízta. Úri ember, kinek valami köze van Váchoz, vonaton érkezik meg rokonai, vagy ismerősei látogatására, felhasználván a búcsú napját.

A búcsús vidéki embert megismerjük nem csak idegen ünneplő ruhaviseletéről már messziről, de a szép időben is nagy kék vászon esernyője van hónaljában, begöngyölt állapotban. Látjuk jönni a sok fehér fejkendő, kackiás leányokat, rózsafüzér a nyakukon, kézi kosárral a karjukon, az asszonyok batyut hordanak hátukon, egy-egy ünneplő szoknya a batyuban, melyet felcserélnek a holnap misére a piros úti szoknya helyébe, egy kevés ennivaló is akad még a batyuban, a kevés kísértő férfinak elemózsiás tarisznya, szíjánál fogva átvette a hátán, botja a vállán, melyről a hosszú gyaloglásban a láb feltörő s levetett csizmapár lóg le.

Felhangzik az előénekes férfi, vagy jó hangú asszony könyörgő szava, a többi asszonynépség utána éneklő a sort. Alig van néhány férfi és kevés suhanc gyerek az elvonuló csoportban, kik közül az egyik fiú a virágokkal és szalagokkal feldíszített keresztút viszi elől nagy önérettel és jogos büszkeséggel öntelten. Hallottuk a sok tót és német búcsúsok énekét is, de a váci fiúcska és kis leányka csupa hazafiasságból csak a magyar Jézuskát kéri el csókra az úton ballagó keresztvivő fiútól. Óh, be hányszor történt az már meg, hogy játék közben utánuk futott a zsidó gyermek is, hogy az utánzásban nyilvánuló ösztönszerűségben megcsókolja ő is a Jézuskát.

Megállanak útközben az érintett falvak és városunk minden templománál és szent szobroknál, stációkat tartva, leborulnak s imádkoznak. Némely falu népe több szent zászlóval vonul be hozzánk és négy szűz által vállon vitt szentségtartót hoznak magukkal. A szűzek fehérbe vannak öltözve s menyasszonyi koszorú a fejükön. A Hét kápolna minden egyes stációjának kettős oldalain a kőszámlayokon a hívek által felajánlott gyertyák égnek.

Egész éjjelen át szaporodnak a zarándokcsapatok. Nógrád, Hont, sőt Heves és Pest megyének felső részéből is tódulnak ide a szent napra. Jövet minden kápolnácskánál meghajtják keresztfájukat, ha velük van, szent lobogójukat, letérdelnek s elrebegnek egy Miatyánkot és folytatódik az ima, mely tulajdonképpen mai idejövételük célja s így végződik: ... *Szűz Mária, Istennek szent Anyja, könyörögj érettünk, bűnös lelkünkért, most és halálos óráinkban. Amen!*

Hazafelé menet a kápolnácskák másik oldalain levő szent képek előtt cselekszik meg ugyanezt

a búcsúsok.

A vidékiek egy-egy csoportba verődnek, ki-ki a maga falujabelihez, s gyertyák lángjai mellett énekelnek éjfélig, sokan hajnalig, az erősen kitartók, mások ugyanott pihentetik a gyaloglásban elfáradt testeiket és a folytonos ének dacára alszanak, hortyognak. Talán rögtön felébrednének, ha az ének abba maradna. A sokhangú és poliglott ének a fák alatt, melyek törzséhez egy-egy Jézuska támaszkodik — egész bábeli hangzavart hoz énekelve füleinkbe. A tótoké szaggatott, a magyaroké rövid lélegzetű taktusú, a németé hosszú az éneksor. Azután egy-egy csoport feláll s lassú léptekben imádkozva gyertyát tartva kezeikben végigjárják újra a stációkat.

A váciak csak úgy hét—kilenc óra között este látogatják meg a hétkápolnai búcsúteret.

Már szombat este hemzseg ott legalább is 10000-nyi nép, de vasárnapra még kerül ide vagy 3—5000. Ha esőre áll az idő, kevesebb a búcsús is, épp úgy, mint vásárkor a vidéki vevő. Pedig a mai korban már kevesebben vesznek részt az emberek a búcsúkon. Váci ép ember, úri nép, mesterember, parasztság, fegyőr, katona, hivatalnok, úri nők, csak úgy keverednek ott az úton. Mária napja szombatra esvén, a zsidóság nagy része is meglátogatja e helyet ünneplő ruhájában s viszi haza onnan gyermekeinek a búcsúfiát. Sűrű tömegekben csődül le a váci nép, hangos zajjal élénkítve a máskor oly csendes alsóvárosi főutat. Egy-egy későre érkező zarándokcsoport éneke is felhangzik.

Mindenki örül, kinek szabadságában áll ez ünnepen részt vehetni, csak a volt jáger kaszárnya kapuja előtt álló honvédhuszár-őr — ki e nyüzsgést látja, hallja — káromkodja el magát e szent napon, mert helyhez szegezi kötelessége; pláne, ha egy arra menő csinos paraszt leányka után nem mehet.

Lenn van majdnem az egész város; míg a falusiak egy nagy része még az este megy várost látni, ma már villanyfény mellett. A házakban, hol Mária nevű nő van, bizonyára mindenütt égnek a feldíszített Mária kép előtt a hódolatot kifejező gyertyácskák, színes lámpák. A kurtakorcsmák hangzanak a zajtól; városiak mulatnak bennök, másnap úgyis vasárnap lesz, pihenhetnek.

Megint új búcsúsok érkeznek. Minden csoport a közeleső templomokban, vagy azok előtt mutatják be hódolatukat imájuk által. Esős időben a hétkápolnai templomban, de másokban is

és a nagytemplom oszlopos bejárata alá húzódnak meg, de a házak kapualjai is megtelnek vidékiekkel. Folyton felhangzik a könyörgős ének vagy mondjuk énekes könyörgés s száll az áhítatos fohász az egek felé, az újabban érkező zarándokok ajkairól.

Vegyük most tüzetesebben szemügyre e búcsúvásárt.

Egy-egy jóhangú és szép dallamú szent verseket éneklő könyvárus előtt 50 leány is segít énekelni, csak azért, hogy e szép dallamot megtanulja s hazavihesse a többieknek. Ez a legjobb reklám, mert ez a kereskedő már megalapította, biztosította magának az ez napi jó üzletet. Néhány üzleti szellemű búcsús remete jár ott fel s alá a népség között, nagy keresztes bot a kezében, barna csuhában, széles kalapját a hátára lógatja le szalagon s úgy jár a hívek között, mintha legalább is szent Pál apostol volna. Ott látjuk sátraik alatt az imakönyvárust, rózsafüzér kereskedőt, a csupán kis Mária- képeket árulót, virág-díszműkészítőt, mézeskalácsost, cukrászt, szentvers ponyvást. De ott áll a késes is. Talán nem csinál reklámot neki a »váci bicskás« híre a vidékiek között ? A papagáj s a fehér egeres planétaárus is ott van. Ma már rosszabbul megy az üzletük, mióta a lutrit eltörölték, ma már a három számra nincsen szükség. Csak a táncnál, ha lesz ma zene és a bornál, mert »három a tánc« és »háromszor iszik a magyar« és persze »három az igazság« is, mert hát »in vino veritas.«

Lenn a völgyben a stációs út és a honvéd emlék-szobor között egész hosszában állanak gyümölcsöskocsik dinnyével, koránérő körtével, szilvával és szőlővel kosarakban. Elfogyasztja ezeket mind a vidéki nép; még hírmondónak sem marad vissza belőlük egy harapásra való is.

A nagy 20 lacikonyhás sátorok előtt füstöl a máskor lúgzókatlanos kályha, a melyen a cigánypecsenye, kolbász, sült liba süstörög magát kelletően, terjesztgető szagával ínyeket csiklandozva.

Meg is telnek e rögtönösített kocsmák a vidéki mesteremberek családjával s jobbmódú vidéki parasztság is meghúzódik bennük. De hiányzik ott a csárda sava, a cigányzenész. Csak nem szólhat ott a hegedű víg, világi hangja, hol a közelben, e szent helyen fennszóval imádkoznak, könyörögnek, szent énekeket énekelnek?! Máskülönben is mit keresne itt a cigány, midőn annyi a dolga városban, a sok Máriát köszöntgetni fel névnapjukon. Ha még annyian volnának, még mindig kevés e napon létszámuk, tekintettel arra, hogy Vácon 89 boritalmérési jog van, és mindenütt van ma vigadó kompánia. Segítségükre is siet néhány falusi-vidéki cigány és a bogdáni trombitás, az u. n. »rezes banda«. De pisztolydurrogatás is hallatszik a közletről, mintha szüret volna.

A váci apróbb fiatalság ilyenkor próbálja meg első kísérletét a szerelmi kalandokban, s fogyott este a sok cukorajándék. Ez a mi ősrégi »konfettink.«

Eljutunk egy nagyobb sátor mellé, itt is szent verseket árusítanak és az elárusító — tótul énekel. Hát ez magában véve nem volna baj, hiszen a vidéki hívek nagy része tótajkú. De mégis, sajnos, ez csak az utóbbi években felmerült jelenség. Miért? Azt is megmondom: a magyarosodás szempontjából. Gyermekkorom óta emlékezem vissza, a búcsú alkalmával csakis magyar nyelvű szent énekeket árusítottak énekszó kísérete mellett. A már-már megmagyarosodott tót közösségek leányai ilyen viszonyok között a magyar verseket hallotta és énekelte tovább és vitte haza s felcsapott szinte önkénytelenül otthon, mint a magyar szó és ének apostolává, terjesztőjévé. Megnéztem emberemet, a tót szent versek elárusítóját. Azt a benyomást tette reám, hogy ez valamely pánszláv liga fizetett ágense. Az ily missziót, mely a magyarosodás hátrányául szolgál, meg kellene hatóságilag, vagy mondjuk, egy háztársadalmilag akadályozni! Száz és száz tót leány énekelte vele a verseket. Megszólítottam egy néhányat közülök, mindnyája tisztán felelt — magyarul. Ajánlom e sorokat azoknak, kik e bajon segíthetnek.

A kápolnácskák rácsozatai tele tűzdelték virágokkal, a templom előtti kőfeszület virágkoszorúkkal van körülaggatva. A hétkápolnai templom egész éjjelen át tárva-nyitva áll, fényárban úszik, minden búcsús csoport bevonul oda kis keresztjével imádkozni s viszi be a sátrakban árusított cifra viaszkos nagy gyertyáit. Ezekből visz haza temploma számára is. Ott láttam egy néhány tagját az ideiglenesen ott tartózkodó teknőkészítő cigány karavánunknak; gyertyácskákat vettek a szent Szűz tiszteletére. Pedig úgy tudom, ezek görög nem egyesült vallásbeliek. Igaz, a vallás más, de egy és ugyanaz a Jézus! Itt csoportosul a falusi cigányság is s nem marad ma otthon a legkisebb váci cigány purdé sem . . .

Az istentisztelettől és szent meggyőződéstől áthatott búcsúsok ott kuporodnak le fáradtan a gyepes földre és úgy énekelnek szívből-lélekből. Le-lejárnak a folyton csobogó forráskúthoz, hogy a jóízű üdítő vízből oltsák szomjukat, mossák le a portól belepett s az énektől száraz torkukat, vagy újra kenegessék meg azzal a folytatandó énekhez. Ugyan hány hektoliter vizet isznak e napon a forrás vizéből? A gyógyító »szemforrás«-nak is jut ilyenkor emlékül jó csomóra való rongydarab.

A járástól, taposástól felkevert országúti por lepi el a levegőt, felhúzódik ez a magas, sudár fák koronáján túl is és úgy fest, mint ősszel-télen a köd; pedig szél sincs, a mely azt elősegítené. A nagy kőhídon Vác állandó, csendes koldusai konkurenciát csinálnak e napon a vidékről idesereglett éneklő koldusok. Tehetetlen aggok és béna, vak fiatalok vegyesen. Ezeket is a megélhetési ösztön és a jobban érvényesülhetés vágya készíti a feltűnésre, hogy

megadózzák a járó-kelő búcsúsokat a könyörületesség nevében. Ki leginkább magára tudja terelni a közfigyelmet, azé a legnagyobb jövedelem. Ilyenkor aztán a szemfüles koldus az ilyenhez húzódik, jobb helyet cserélvén, mert ha már adakozásra szánta el magát a kéz a favorit koldus iránt, neki is inkább juthat egy-egy krajcár. Egyik folyton énekel a szent s megható verseket, a másik a Miatyánkot rebegi el, folyton imádkozva, a harmadik csak a kezét nyújtja, vagy az ölében levő kalapja figyelmeztet cégtábla gyanánt az okra, hogy miért is ül itt. Itt nem áll fenn ez a közmondás: Szemesnek áll a világ, vaknak az alamizsna. Hanem: a csendben álló vak koldust nem veszi észre a látó és a szemtelené az alamizsna.

A mi váci koldusaink szerényebbek. Ha adnak jól van, ha nem; meg van az ő szombatjuk, (a zsidókhoz pénteken járnak el), mikor minden jótékony házban kijár az alamizsnájuk. A városi szegényalap, a Szent Vince-egylet, a rongyos-egylet, a templomok küszöbei, télen a szegény konyha eléggé gondoskodnak róluk. A vidéki koldusnál azonban az ilyen búcsú egészen más! Ez a szüretjük. Más alkalmakkor — kivéve a vásárokat — ide a lábukat be nem tehetik. Annak van a legjobb dolga, a többi koldus által irigyelt helyzete, ki a legnyomorékabb, mert csak az ilyen kelti fel leginkább az érdeklődést, készíti a könyörületességre az embereket.

Ki is mutatják szó szerint: »vásárra viszik« fogatkozásaikat. Nem ironia ez? Megirigyelni más embert azért, mert nyomorékabb nálánál? Mert jobb eszköze van a keresetforrásához? Hm! Ilyen az ember! Ilyenek a mi »Lazzaroné«-ink.

A Márianapi búcsú estéjéről ily benyomásokkal megtelten térünk haza nyugalomra.

Vasárnap kora reggel, a kik még meg nem vásárolták a búcsúfiát a vidékiek közül, azok most szerzik be. Nagy a kelendőse a Mária-képeknek, rózsafüzéreknek, cukorkáknak, cifrára faragott sétatálcikáknak, a milyeneket csupán a búcsúkon árusítanak. A mézeskalácsosok sátrainak tartalma megcsappan. A téstábol gyúrt rózsafüzér, a képes-tükrös nagy és kis szívek, az esetlen lovas katonák, a puszedlik, a kétszersültek csak úgy kelnek el, mintha ingyen adnák. Nem érnek reá alkudozni. A vevők azokból kerülnek ki, kik messze-földön laknak s csak a nagytemplomi reggeli misére igyekeznek, azután sietnek hazafelé.

Felcihelődnek a vidéki búcsúsok és mennek a nagytemplom elé. Már kora reggel ellepik a nagy lépcsőzeteket, előcsarnokot, a templomoldalak gypes részeit. Ott heverednek le, falatoznak, a leányok egyengetik magukat, mielőtt a templomba mennek. Az ifjabb generáció, a mely még ily nagy templomot nem látott, csak a falujabélit, nem tud eléggé eltelni az ámulattól, gyönyörűségtől. Lesz miről mesélgetni egy egész év alatt az otthon maradt társaknak, felkeltve azok kíváncsiságát. Nem is marad azok közül egy sem otthon a jövő évi váci Mária-napi búcsúra! Otthon csak az egy tisztelendő urat látja misemondó ruhájában kis oltára mellett, parasztos díszében. Itt az arannyal hímzett infula és drágaköves pluviale. Itt, a nagy

templomban bámulja azután a sok kanonokot, karinges kispapokat, ájtatoskodó egyéb papságot, a cifra ruhás ministráns gyerekeket, a sok oltárt, a freskókat, nagy olajba festett szentképeket, a gazdag pompával megrakott több oltárt, szószéket, arany és ezüst szertartási készleteket, díszes misemondó ruhákat, hallja a nagyhangú orgonát, ének s zenekar előadását, trombitaszót, dobpergést.

A szegény falusi lélek azt hiszi a mennyországban van. Nem tudja féljen, remegjen, örvendjen-e? Csodálkozzék-e, avagy imádkozzék? Eljöttek a még csak híre után hallott, eleven püspököt látni. Bérálni csak a helyettes püspök járt arra feléjük évekkel ezelőtt. Csáky püspök óta öt évenként van bérálás. Régente hét, majd később öt év alatt egyszer. S ma már nem csupán a 14-ik korukat elérteket bérálják. A gyönyörű négy lovas díszes hintón érkezik a templom elé a püspök, pedig milyen közel esik a lakása innen! Minő nagy a püspök papi laka a falujok plébániáihoz képest, még a virágos kertje is nagyobb, mint a papjuk rozsos szántóföldre.

Felvonulnak a templomba az összes katolikus iskolák vezetőikkel, tanáraikkal, tanítóikkal, a kisleánykák többnyire fehérbe öltözve tanítónők és apácák élén, a sok cifrasujtásos katona, egyenruhás hivatalnokok, díszbe öltözött rendőrség — minden egyes közülök a csodálat tárgya. No lesz odahaza a falusiaknak, se vége, se hossza a beszélgetésnek. Zúgnak-búgnak a város összes katolikus templomainak harangjai. Nem eszeveszetten, hangzavarban, a váci fül megszokta és talál benne ritmust. Gyülekeznek a város volt céhei megmaradt zászlóikkal és jelvényeikkel, a gazdakörök szent lobogóikkal, nem egyen nemzetiszínű szalag is, ez a hazafiséggel párosult vallásosság kifejezője. Dicséret azoknak, kik ez eszmére jutottak!

Tömörülnek. A városi nép is elősiet nagy tömegekben. Mindjárt megindul a nagy körmenet a hétkápolnai Mária templomhoz — mert e kultusz ma csak a Szűznek szól — a 9 -10 órai miséhez. Épp jókor érkezik meg a vasútról a sok idegen nép, százával-ezrével, ezek között a marosi svábok is a kék reverendába bújt egyházfiával és a máshonnan idekerült búcsús nép két veresbe öltözött ministráns fiúval, fehér csipkés karingeikkel.

Némely csoport karinges papjával érkezik gyalogosan, a menet után bandukol a pap lovas szekere, jeléül annak, hogy csak a város elején szállt le róla s öltözködött át a közös gyalogláshoz. Szép rendben megy le a váci dialektussal mondott »*procsesszijó*.«

A délelőtti mise után újra megindul élénken a búcsú vásárja. De előbb végighallgatják, kiki a maga szája íze szerint, a váci papok által ott a szabadban megtartandó magyar, német és tót prédikációkat. Egy-egy művirágkoszorú is kerül ki onnan a falusi keresztfákra. Azután visszavonulnak a nagytemplomba.

A vidékiek még egy keveset körülnéznek a városban. A Rókusz napról még visszamaradt dinnyéknek ma van végök. A felsővidéki búcsús, kinek otthon a hidegebb tájakon és talajban nem terem meg a dinnye, itt eszik először belőle. Eszik, iszik és üdül is belőle a nagy melegben. Nekünk ilyenkor már megdrágult a dinnye, a jó falusinak még mindig olcsóbb, mint a fagylalt, mit tán nem is ismer. Letelepdednek ott a hol érik a jó helyet: a járda kimagasló részein, boltajtók, templomok, kőszobrok lépcsőin. Annyi is a dinnyehaj az úton s járdán, hogy az ember azt hiszi korcsolyapályán van, annyiszor siklik tova rajtuk.

Ekkor szegődnek be a cselédlányok is, a földmunka befejezése után téli időre a tavaszig, míg a mezei munka újra megkezdődik.

A legújabb vasárnapi munkaszünet szigorú törvénye akadályozza meg azt, hogy délelőtt tíz óra után már nem vásárolhat semmit az idegen. Pedig ez nagy kár a város jövedelmére nézve. Hiszen ha vásárkor nyitvák vasárnapon az üzletek, mesteremberek boltjai, sátrai állanak a piacon, miért ne volna szabad a búcsúvásárokon is? Úgy tudom, a törvény sem tiltja meg ezt, sőt más búcsúhelyeken ez így is van. Csak a korcsmának szabad nyitva maradni. Mintha a spiritusznak tényleg köze volna a magasztosuló lélekhez! Még a trafik is zárva. Pedig a törvény is feloldja a tilalmat vásár és búcsú napjain. Miért nem törődnek ezzel azok, kiket az ügy érdekel?

A visszamaradt búcsúsok mennek hazafelé megkönnyebbült lélekkel, nagy reményekkel eltelve, mert a szent Szűz bizonyára meghallgatta könyörgéseiket, fohászaikat, imáikat, a reményt teljesedéshez juttatja, a rosszat távol tartja tőlük. Ma teljes a megelégedésük. Adja az Ég, hogy ne csalódjanak a jó emberek, ha jóban jár a fejök. Ha megered az eső, kabátja alá dugja az újonnan feldíszített keresztjét a vívője, avagy egy jószívű asszony fejkendőjét adja oda megvédésre, mint az új vásári kalapot a falusi vevő, ha szakad az eső, zsebkendőjével védi meg. No mosolyogjunk e paraszti ész felfogásán. Intenciója a kereszttel szemben nemes, ha talán furcsa is. A falusi Jézuskára vigyázni kell, azért bízták arra érdemes emberre. A festék az esőben lemállik, elégteleníti a keresztjét, ez pedig szégyen a keresztvivőre, de az egész falura is.

A városiaknál azonban még folytatódik a »búcsú napja«-i vigasság. Majdnem minden háznak van vendége. Amint karácsonyra a kis malac, húsvétra a bárány, úgy nem hiányozhatik a vendéglátó házból a Mária-napi búcsún a sült liba sem. Minden tehetősebb gazda asztalát üli körül a sok vendég, ismerős s jó barátok serege. Még vasárnap éjfél felé is hallunk egy-egy víg cimborát hazafelé kullogni. Ezek csakugyan »váci fenékig« ürítették a búcsúnap öröm poharát!

A váci Mária-névnapi búcsú. Hétkápolna búcsúja a huszadik század elején

Írta: Sudár Sándor

2018. szeptember 12. szerda, 00:00 - Módosítás: 2022. július 06. szerda, 08:20

Másnap a csendes hétkápolnai térség újra felveszi régi ábrázatját.

Az ihletett, zavartalan ájtatosságra vonzzák oda a kis kápolnák és templom az embereket.

Forrás: A szerző Váci Quodlibet című kézirataiból. Váci Hírlap, 1908 (22. évfolyam, 69., 70., 71. szám)

https://library.hungaricana.hu/hu/view/VaciHirlap_1908/?query=h%C3%A9tk%C3%A1polna%20b%C3%BAcs%C3%BA&pg=286&layout=s

https://library.hungaricana.hu/hu/view/VaciHirlap_1908/?query=h%C3%A9tk%C3%A1polna%20b%C3%BAcs%C3%BA&pg=292&layout=s

https://library.hungaricana.hu/hu/view/VaciHirlap_1908/?query=h%C3%A9tk%C3%A1polna%20b%C3%BAcs%C3%BA&pg=296&layout=s

Szómagyarázat:

clou= fénypont, érdekesség

infula = főpapok liturgikus fejfedője

A váci Mária-névnapi búcsú. Hétkápolna búcsúja a huszadik század elején

Írta: Sudár Sándor

2018. szeptember 12. szerda, 00:00 - Módosítás: 2022. július 06. szerda, 08:20

Lazzarone = lusta, gazember. Nápolyban a koldulásból élő személy nevezték így

pluviale = liturgikus ruha, palást